

dende længere end til Aaret 1895. Saa vil Spørgsmaalet jo blive taget op paany.

B. Solm: Jeg finder Anledning til at tilbagefalde i ærede Medlemmers Grindring mit principale Standpunkt til denne Lov, saaledes som jeg tillod mig at motivere det, da Loven første Gang var til Forhandling her. Jeg skal ikke komme videre ind derpaa, men kun sige, at naar jeg nu har taget Standpunkt i Udvalget sammen med det ene af Mindretallene, er det, fordi jeg ønsker Loven gennemført, fordi jeg tror, at den i den Skikkelse, hvori den foreligger efter dette Mindretals Indstilling, er et Fremskridt, om det end ikke er Alt det, jeg kunde ønske gennemført paa det Omraade. I den Skikkelse, hvori Loven er kommen fra Landstinget, kunde jeg ikke ønske den gennemført. Derfor har jeg selvfølgelig atter taget Stilling sammen med Mindretallet mod Landstingets Standpunkt. Det er bleven sagt af den ærede Ordfører for et af Mindretallene i Udvalget eller af det ærede Medlem, som talte paa dette Mindretals Vegne, at det heller ikke billigede Landstingets Standpunkt overfor § 8, om Undtagelsesretten for Kjøbenhavns Kommune, han sagde endog udtrykkelig, at hun ansaa det nærmest for en Forsængelighedsfag. Det forekommer mig rigtig nok, at naar selv det ærede Mindretal, som holder fast paa denne Paragraf, stiller sig saaledes overfor den, synes det mig at være meget underligt, at anbefale Thinget at bibeholde denne Paragraf, som man selv erkjender ikke er Andet end saa godt som et Forsængeligheds spørgsmål for enkelte Magistratspersoner; dette Hensyn forekommer mig at være noget saa Underordnet, at det vilde være aldeles usvarligt af dette Hensyn, om dette Thing vedtog denne Paragrafs Bibeholdelse. Jeg undser ikke, af hvilken Grund Kjøbenhavns Kommune fremfor alle andre Kommuner i Landet skulde favoriseres, hvorfor den ikke skulde være denne Lov underkastet i Lighed med alle Andre. Dersom Kjøbenhavns Kommune ikke stolede paa, at Tilfynet efter denne Lov bliver af en saadan Bestaffenhed, at ogsaa den kan være tilfreds med det, dersom de har en saa stor Kjærlighed til og Interesse for de af den udsatte Pleiebørn, saa staar det jo den frit for ved Siden af at etablere og bibeholde et særligt Tilfyn med de Pleiebørn, som de have. Jeg har nu iøvrigt den Tro, at Kjærligheden til Pleiebørnene fra Kjøbenhavns Magistrats og Kommunes Side slet er ikke saa overordentlig stor. Jeg skal ikke trætte det høie Thing med paany at fremkomme med Oplysninger, som det ellers vilde være en tem-

melig let Sag at anføre, for at Kjøbenhavns Kommune ikke sørger saa overordentlig godt for dem. Jeg skal kun tilbagefalde i Grindringen, hvad jeg udtalte her ved første Behandling af dette Lovforslag, at der er udsat Pleiebørn fra Kjøbenhavns Kommune til en Betaling af ca. 58 og 69 Kr. om Aaret for hvert Barn. Jeg veed ikke, om man tror, at det kan være muligt, at man for en saadan Betaling er i Stand til at opdrage et Barn paa en nogenlunde ordentlig Maade, saaledes som man her ønsker at Tilfældet skulde blive? Jeg tror nok, der kunde være Grund til at føre lidt Tilfyn med den Pleie, disse Børn komme i, der udsættes af en Kommune, som betaler en saadan Pleieløn for sine Pleiebørn; at give denne Kommune det samme Tilfyn, som man paatvinger alle andre Kommuner i Landt. Der er ingen Grund til at favorisere en Kommune, der ikke giver Mere om Aaret i Pleieløn for Børnene, og derfor vil jeg aldeles bestemt tilraade det høie Thing at stemme imod § 8. Det er blevet sagt, at dersom vi stemme denne Paragraf ud, vilde vi sandsynligvis ikke faae denne Lov, fordi Landstinget saa ikke gaar ind paa den, det har en saadan Kjærlighed til den kjøbenhavnske Borgmesters Forsængelighed, at saa vil det ikke vedtage denne Lov, saa faae vi ingen Lov. Jeg maa dertil sige, at det dog er et behynderligt Standpunkt. Landstinget kunde jo saa altid vedtage Lovene i den Skikkelse, hvori det finder for godt, og derefter sige til os: Dersom I ikke vedtage det i den Skikkelse, faae I ingen Lov! Det forekommer mig dog at være under dette Things Værdighed, at gaa ind paa den Slags Ting. Paa den Maade faar Folkethinget jo slet ingen Indflydelse paa Lovenes Skikkelse, og kan aldrig faae dem gennemførte i den Skikkelse, hvori det synes det kunde være nogenlunde tilfredsstillende. Jeg synes ikke, denne Lov er tilfredsstillende, og kun naar jeg gaar med til den i den bedste Skikkelse, jeg synes den kan faae, kan jeg nogenlunde forsvare det under de nuværende Forhold, men tage den i den Skikkelse, som Landstinget har givet den, hverken kan eller vil jeg. Jeg skal meget gjerne, hvis man skulde kunne enes herom til tredje Behandling, gaa med til en Redaktion af § 1, der gjør Loven gjældende over hele Landet, hvorved man undgaar dette løse Forhold med Sundhedsvedtægter, thi det er i Grunden Noget, jeg ikke holder af. Det er en Hensyntagen til det Bestaaende, som jeg er gaaet med til under disse Forhold, men som jeg er overmaade tilbøielig til at forlade, dersom det kan lykkes at faae noget Andet sat igjennem. Jeg har slet ingen Tidus i